

O tom, jak Drnda Brnda chtěl pořád vyhrávat

Žifulík Drnda “Kolo” Brnda je vášnivý libušský závodník a soutěžník. Prohání se libušskými silnicemi, chodníky a cestami na své kolobrndě a závodí kde s kým. Nejčastěji v tom, kdo je rychlejší. Ale třeba také v tom, kdo je přesnější. To, když soutěží ve střelbě lukem. Nebo v tom, kdo se trefí míčem do branky. Nebo pálkou do míčku. Nebo v tom, kdo je vyšší a kdo je nižší. Kdo se dokáže protáhnout uchem jehly. Drnda “Kolo” Brnda soutěží úplně ve všem možném. I nemožném. Zkrátka. Ať už se podíváte v Libuši na jakékoliv hřiště. Ať už je sokolské, fotbalové, lukostřelecké, softballové nebo dětské s prolejšačkami, najdete tam Drndu “Kolo” Brndu jak s někým soutěží.

Na soutěžení není nic špatného. Soutěžení je skvělá věc. Jenže Drnda by chtěl pořád vyhrávat.

Na tom ale taky není nic zlého. Soutěžit a nechtít vyhrát, to přece nedává smysl. Když někdo chce závodit, tak chce i vyhrát, to se rozumí.

Ne každý potřebuje být nejrychlejší. Někdo radši chodí pomalu a rozhlíží se po světě. Třeba potom ten svět namaluje nebo o něm vypráví příběhy. Každý po svém. Ale když už někdo závodí, tak chce zkrátka vyhrát.

Jenže Drnda „Kolo“ Brnda si to vyhrávání představoval tak, že ho ostatní vyhrát nechají.

Třeba přišel za mámou Kačkou a řekl: “Dame si závod, kdo bude první u branky. Ale necháš mě vyhrát!”
Nebo přišel za Bartolomějem a řekl “Zahrajeme si šipky. Ale ty budeš házet šipky na opačnou stranu, než je terč, abych vyhrál já!”

Nebo přišel za tátou Honzou a řekl “Budeme závodit v tom, kdo vydrží mít dýl zavřený oči. Ale ty je necháš otevřený, abych vyhrál já!”

Nebo přišel za tehdy ročním Jeronýmem a řekl mu “Glum blo Hum be.” Jeroným se pak většinou začal smát a tleskat ručičkami a Drnda Brnda byl spokojený.

Drnda úplně nejraději závodil s těmi, kterým ani nemusel říkat, aby ho nechali vyhrát. Oblíbeným partákem na závod v běhu byl například hlemýžď Bóďa. Na Bóďovi bylo krásné to, že s ním Drnda dokázal vyhrát třeba i desetkrát během jediného závodu. Pak taky strašně rád závodil ve skoku do dálky. S lampou u garáže.

Nikdo vlastně nevěděl, co by se stalo, kdyby Drnda Brnda někdy nevyhrál. Ale podle toho, jak se při startu mračil, drtil zuby, funěl a zatínal pěsti, byla tu jistá obava, že by se z něj stala parní lokomotiva. A potkat takovou vzteklou parní lokomotivu nechce potkat nikdo.

Jednoho dne se Drnda „Kolo“ Brnda rozhodl, že uspořádá na Libuši na zahradě Olympiádu. Měl samozřejmě v plánu vyhrát všechny zlaté, stříbrné, bronzové i bramborové medaile.

Na Olympiádu přijely děti ze širokého okolí. Bartoloměj. Jeroným. Anežka z Libuše se sestřičkou Zuzankou. Ben od naproti. Míra a Klárka odnaproti za rohem. Emma. Johanka. Stella a Jindra. Anička v kimonu se sestřičkou Terezkou. Malostranská Anežka s Gabíkem a Toničkou. Písnická Majda a Amálka. Velcí kluci Joník a Ondra, kteří přijeli z Cibulky. Z Pyšel přijel i hasič Šíma s miminem Kristiánem. Až z daleké Gruny dokonce přijela malá velká Albertinka! Samozřejmě také ty, milá čtenářko, i ty milý čtenáři. Se svou luční kamarádkou Květuš Bětuš přijeli i na závodění natěšení Žifulíci z Hrádečku. Do tribun ve větvích se slétli všichni ptáčci z okolí, ze země fandili s řehtačkami broučci, a žízaly vytvořily transparenty, které fandily spravedlivě každému závodníkovi.

Všichni byli strašně moc zvědaví, kdo vyhraje v tom či onom. Nejvíce se všichni těšili na Velký KoloBěh Modřanskou roklí. Jenže pak vystoupil Drnda „Kolo“ Brnda a měl projev. A v tom projevu přesně předem řekl pořadí vítězů a poražených v každé disciplíně. A že v má samozřejmě všude všechno vyhrát. Samotná Olympiáda mohla začít. Nadšení ovšem trochu opadlo.

Na poslední chvíli ale dorazil i pražský žifuličí záchranář Houkajda Broukajda, který žije v balónu libušské meteorologické stanice. O Houkajdovi Broukajdovi bylo známo, že taky rád vyhrával. Jenže Houkajda Broukajda nikdy nikoho nezádal o to, aby ho vyhrát nechal. A přesto poměrně často vyhrával. Byla to trochu záhada, jak jen to ten Houkajda dělal.

„Tak kde je tady ten prdola, co mě vyzval na velký koloběžkový závod?“ rozhlížel se hned kolem.

„Támhle“ ukázal Žilka Pilka „Zrovna vyhrává v hodu pampeliškovým **chmýřím s Kamínkem Ramínkem**“ A skutečně. Zatímco Kamínek sledoval, jak se jeho chmýří jen tak vznáší sotva milimetr za startovní čáru, **Drnovo Brndovo** chmýří letělo až k brance. Protože ho všichni ostatní k té brance dofoukali.

„Doufám, že nehodlá Velký KoloBěh Modřanskou roklí absolvovat v nějakém raketoplánu, protože já jsem vzal skutečně jen koloběžku.“ Houkajda Broukajda se zamračil. „Co je tohle za soutěžení?“

„To je takzvané Drndovo závodění. To je závodění, ve kterém vždycky vyhrává Drnda Brnda.“ Oznamoval mu Žilka Pilka.

„On je tak dobrej?“ podivil se Houkajda Broukajda.

„Ne. My ho radši necháme, aby se z něj nestala parní lokomotiva.“ Oznamil mu Hubka Pupka.

„Tohle neberu.“ Mávnul rukou Houkajda Broukajda. „Jestli je lepší než já, vyhraje tak jako tak. A jestli není, tak vyhraju já.“

„Houkajdo, neblázni. Přece nechceš, aby byl Drnda smutnej.“ Zašeptal rychle Liška Šiška.

„Nechci, aby byl Drnda smutnej.“ Odvětil Houkajda „Ale bejt smutnej, když se něco nedaří, je normální. Na tom není nic špatného. Hlavní je, aby to jeden hned nevzdával a zkusil to znovu. A znovu. A znovu. Něco o tom jako záchranář vím!“

„Jenže Drnda se k tomu smutnění ještě strašně moc vzteká.“ Posmutněl Mecháček Pecháček. „A to je vážně otrava.“

„Tak ať počítá do deseti!“ nedal se Houkajda Broukajda a šel si nachystat koloběžku na Velký KoloBěh.

Drnda „Kolo“ Brnda mezitím úspěšně zvládl vyhrát zhruba ve dvaceti disciplínách. Diváci se začali pomalu vytrácet. Ti, co zůstali, příliš nefandili, povídali si mezi sebou a někteří z nich si četli knížku, nebo už dokonce byli někde úplně jinde. Závody, kde předem víte, kdo vyhraje, jsou pěkná nuda.

A pak přišel vrchol celé Drndovy Olympiády. Velký KoloBěh Modřanskou roklí. Na tenhle závod se Drnda těšil úplně nejvíc. Na krku měl už tolik medailí, že skoro ani na řídítka neviděl, ale nepochyboval o tom, že Houkajdu Broukajdu slavně porazí. A pak bude velká oslava a on bude hlavní hrdina!

„Tři. Dva. Jedna. Start!“ odstartovala ne příliš nadšeně závod Květuš Bětuš a běžela si doháčkovat ponožky na zimu. Dlouho se na to chystala, ale pořád neměla kdy. Až teď. Aspoň k něčemu je ta Olympiáda dobrá.

Ale pak se to stalo. Drnda KoloBěh prohrál. Začal se vztekat, válet po zemi, plakat a naříkat. Všichni okolo přestali psát své romány a plést ponožky na zimu a se zájmem sledovali co se bude dít. Květuš Bětuš prohlásila závody za zmatečné a nařídila opakování závodu, protože došlo pravděpodobně k nějaké chybě. A když mluvila o té chybě, významně se podívala na udýchaného Houkajdu Broukajdu. Ten se jen zamračil a zase si stoupl na start vedle Drndy.

„Kamaráde, snaž se. Uvidíš, že když vyhraješ doopravdy, bude to mnohem lepší!“ brouknul Houkajda vstříc Drndovi, ale to už ho Drnda neslyšel. Vyrázil totiž napřed ještě, než Květuš Bětuš odstartovala!

Tentokrát už se diváci dívali se zatajeným dechem. Sem tam začal někdo dokonce i fandit.

A zase Drnda prohrál. Navíc se natáhl a rozbil si koleno až mu tekla krev. Bartoloměj přispěchal jakožto oficiální zdravotník s lékárníčkou a uplakanému Drndovi zranění ošetřil. Mezitím si Květuš Bětuš vzala Houkajdu stranou.

“Houkajdo” poprosila ho “prosím tě, nech Drndu vyhrát. I kdybys ho nechal vyhrát teď, bude to dva jedna, takže vyhraješ vlastně ty. Jenom o tom Drnda nebude vědět a spokojený budete oba. Podívej, jak je nešťastný.”

“ A jak já k tomu přijdu, abych prohrál, když jsem lepší?” durdil se Houkajda.

To už se znovu se ti dva postavili na startovní čáru. Teď už fandil celý les. Dokonce i náhodní kolemjdoucí se nechali strhnout atmosférou a fandili, seč mohli. Někdo Drndovi, někdo Houkajdovi.

Všichni napětím ani nedýchali, protože netušili, kdo vyhraje. Ne proto, že by nevěděli, že je Houkajda rychlejší. Ale nevěděli, jestli si to náhodou třeba Houkajda nerozmyslí a nenechá Drndu vyhrát.

Houkajda vyhrál do třetice.

Všichni čekali, když už se to stane. Kdy se Drnda Brnda promění v parní supící lokomotivu, která vzteky všechny převálcuje. Jenže ono se stalo něco úplně jiného. Drnda “Kolo” Brnda se ani nevztekal. Se slzami v očích dokonce podal Houkajdovi ruku, a odcházel do dále s tím, že už nikdy v ničem závodit nebude a na koloběžku už taky nikdy nenesedne. Protože prohrávání je pěkně protivný a on prohrávat nechce. Tak nebude závodit vůbec.

Z Drndy „Kolo“ Brndy se tedy parní lokomotiva nestala. Stalo se něco horšího. Přestal mít chuť cokoliv dělat. A to je úplně to nejhorší, co se může stát. Když se Žifulík radši rovnou vzdá, jen proto, že se bojí neúspěchu.

Houkajdovi nebylo líto, že vyhrál. Z toho měl radost. Bylo mu líto, že je Drnda smutný, protože měl Drndu rád a věděl, že kdyby chtěl, mohl by jezdit na kolobrdně rychleji. A tak druhý den Houkajda Drndu navštívil a prozradil mu tajemství své výhry. Trénink.

“Jestli chceš vyhrávat doopravdy, tak musí nejdřív trénovat. To je takové závodění nanečisto.” Vysvětlil Drndovi Houkajda. „To znamená, že budeš nejdřív prohrávat s někým, kdo je lepší. A budeš se od něj učit. Prohry a chyby jsou vlastně cesta k vyhrávání. Uvidíš. Bude to lepší a lepší. Zmizí ti panděro. Nohy budeš mít silnější. Čím víc běháš, tím líp běháš. To platí o všem, co děláš. Čím víc se tomu věnuješ a trénuješ to, tím lepší v tom jsi.“

Drnda Brnda se rozhodl, že tedy to „trénování“ zkusí. A tak trénovali ti dva spolu. Trénovali na jaře. Trénovali v létě. Trénovali na podzim. Trénovali v zimě. Občas to byla nuda. Občas z toho bolely nohy.

Občas se vážně nedařilo. Ale Houkajda Broukajda pořád Drndovi opakoval, že jestli ho závodění vážně baví a jestli chce skutečně vyhrávat, že to určitě jednou překoná a bude mnohem lepší, než byl na začátku.

Přišlo zase jaro a Drnda se rozhodl, že Olympiádu přece jenom znovu uspořádá. Tentokrát ve spolupráci s Houkajdou Broukajdou. A předem vyhlásil, že vyhrát v kterékoliv disciplíně může úplně každý, kdo se o to pokusí. Zahrada byla plná diváků i závodníků a všude bylo cítit napětí a radost.

Drnda byl nejdřív zklamaný, protože ve skoku do dálky prohrál. Ve skoku do výšky ale dosáhl bronzové příčky a celé to závodění ho začalo tak nějak bavit víc než loni, a to i přesto, že ne ve všem vyhrál.

A pak přišel očekávaný vrchol celé Olympiády. Velký KoloBěh Modřanskou roklí.

Byl to velmi napínavý závod. Nakonec se ale rozhodovalo mezi Drndou a Houkajdou. Kdo z nich asi vyhraje? Síly byly vyrovnané. Oba byli skutečně moc dobří. Chvíli byl vepředu Drnda, chvíli Houkajda. Zbývaly poslední metry závodu. Drnda? Houkajda? Diváci fandí. Tu Drndovi. Tu Houkajdovi. Zbývají poslední centimetry. Milimetry. Milimilimetříčky. Už jen takový malý chloupek. A... kdo to vyhrál? Drnda!!!!!!! Drnda vyhrál! A dokonce doopravdy! On vyhrál!

Vždycky, když Drnda vyhrával před tím, měl takový spokojený pocit. Ale to, co zažil teď, to bylo neuvěřitelně nádherné. Byl hrdý. A vděčný. A veselý. Vůbec netušil, že vítězství může být tak krásné. Skákal a volal.

“Jupí! Jupí! Jupí!”

Drnda dostal zlatou medaili. Když chtěl blahopřát Houkajdovi k té stříbrné, všiml si, že stupínek vítězů vedle něj je prázdný. Kdepak je Houkajda? Ptal se sám sebe. Nehleděl na slavnostní ceremonial, nehleděl na hostinu na počest vítězů, kterou by si jinak velmi rád vychutnal, a vydal se hledat Houkajdu Broukajdu. Po Houkajdovi se ale slehla zem.

Druhý den šel Drnda jako každý den trénovat. Už z dálky viděl, jak se na startovní čáře tréninkového okruhu chystá i Houkajda Broukajda. Už dálky na Drndu mával.

“Kamaráde Drndo Brndo! Já ti byl včera tak strašně naštvanej a smutnej! Vůbec jsem netušil, že taky neumím prohrávat. Ale tobě gratuluju. Jsem na tebe hrdej!”

Drnda s Houkajdou se kamarádsky poplácali po zádech a slíbili si, že spolu zase budou trénovat a příští rok zase změří síly v Modřanské roklí.

“Příští rok ti kamaráde ukážu, co proto!” prohlásil Houkajda Broukajda a šťouchnul rošťácky Drndu do ramene.

“Ne, to já ti ukážu, co proto!”

“Ne, já!

“Já!”

A to už oba pelášili Modřanskou roklí a předbíhali se a těšili se na další Olympiádu.

A tak se Drnda Brnda naučil prohrávat, aby jednou mohl začít vyhrávat.